

אפילפסיה היא לא האויב

פקחתי עיניים וראיתי איך כולם מסתכלים עליי, כאילו שמאחורי עומדת מדונה.
אז ניגשה אליי הילה ושאלה: "איך אתה מרגיש, אתה בסדר?".
"כן אני מצוין, למה?"
"כי אתה פתאום התחלת לרעוד, ויצא לך מן קצף מהפה." אמרה דנה.
"הפחדת אותנו אח שלי." אישר שי.
כל היום הם הסתכלו עליי מוזר, זה היה מאוד לא נעים זה אפילו העליב.
בצהריים הלכתי ליועצת, לא רציתי לפנות לאמא, ידעתי שהיא מספיק עסוקה, כשהיא חוזרת הביתה היא צריכה להאכיל את שלי, אחותי הקטנה ואז לקחת את דור, אחי הגדול לחוג כדורסל.
נקשתי בדלת רועד.
"כן".
פתחתי.
"הי רועי, בוא כנס" אמרה לי.
אף פעם לא הבנתי איך היא זוכרת את השמות של כולם.
"מה קרה רועי, במה אני יכולה לעזור?" שאלה עם חיוך רחב על הפנים, תמיד הייתה עם חיוך.
"אני...אממ..." לא ידעתי בדיוק מה להגיד. "היום בשיעור אנגלית רעדתי זאת אומרת לא ידעתי שרעדתי, הילדים בכיתה אמרו לי."
היא חייכה בהבנה.
"הם גם אמרו שנסגר לי הפה בפראות ושהוא התחיל להיות כחול ויצא ממנו קצף."
"אני חושבת שאני יודעת מה יש לך."
"מה יש לי?"
"מחלת הנפילה." הסתכלתי בלי הבנה. היא כנראה ראתה זאת ואמרה: "אני חושבת שכדאי לראות רופא." סיכמה וקראה בקול "הבא בתור".
"רגע אבל ספרי לי..." לפני שסיימתי את המשפט נכנס איזה מישהו והייתי חייב ללכת.

הלכתי לרופא לבד, עכשיו שידעתי שיש לי משהו אבל אין לי מושג מה הוא, לא רציתי שאמא תתנהג אלי אחרת.
הייתי מאוד נחוש לדעת מה יש לי, הייתי בטוח שהרופא יגיד לי שזה משהו שכיח של מתבגרים שעובר עם הזמן, הרגשתי הבן אדם הכי חזק בעולם, עד שהגעתי לדלת של הרופא, שם הרגשתי פחד נוראי, הרגשתי קטן, פתאום כל כך רציתי את אמא כמו שבחיים לא רציתי או הייתי צריך אותה, זה הפחיד אותי, הייתי לבד, בלי תמיכה, כמעט עשיתי פיפי במכנסיים.
אבל אזרתי אומץ ונכנסתי.
"אדון ברמן רועי?"
"זה אני" אמרתי כשנכנסתי, בניסיון להישמע הכי סמכותי שיש.
"מה הבעיה שלך?"
"אנשים" (אם הייתי אומר תלמידים הוא היה חושב שאני ילד קטן) "אמרו לי שרעדתי."
"זזהו?"
"גם הפה שלי נהיה כחול והשפתיים שלי נסגרו בפרעות ויצא לי קצף." סיפרתי לו כל מה שידעתי.
הוא חיך, למה כולם מחייכים היום?!
"אני יודע מה הבעיה שלך", הקשבתני במתח "יש לך אפילפסיה."
"מה???"
"לפי מה שאתה מספר לי יש לך את הסימנים של אפילפסיה."
"אבל אני אצטרך לקחת בדיקות כדי לדעת בטוח, כי לא כל התקף אפילפטי מעיד על אפילפסיה".

סיכמנו שאחזור עוד שבוע לראות מה קורה.

"הי לאיפה אתה הולך, אוכלים עכשיו..." צעקה לי אמא כשראתה שזרקתי את התיק ורצתי לחדר.
"אמא אני לא רעב."
"הי, הי לפחות בו שב ותרים את התיק."
ברחתי מהר, רצתי לחדר, הדלקתי את המחשב, נכנסתי ל"גוגל" וחיפשתי אפילפסיה.
"התקפים אפילפטיים הם סימנים חולניים..." התחילו לזלוג לי דמעות כשקראתי את המשפט הזה.
אמא נכנסה. "מה זה היה? אף פעם לא נכנסת בכזאת פראות."
"אמא למה את לא נוקשת?"
"אני נקשתי, אני לא חצופה כמוך."
"מצטער" לא היה לי כוח להתווכח איתה.
"אתה בוכה?" נבהלה אמא, המון זמן לא ראתה אותי בוכה.
"לא".
"אז מה זה המים האלה שנוזלים לך מהעין?"
"אני סתם מזיע מהעין!"
"אז כדאי שתכנס למקלחת."
קמתי, פתחתי את הארון הוצאתי בגדים ויצאתי, לא תזיק לי מקלחת.

אחרי בערך עשר דקות של שירה בציבור עם הדוש והסבון, נזכרתי שלא כיביתי את המחשב.
"אוי ואבוי..." יצאתי מהר מהמקלחת, רצתי לחדר שלי בתקווה שאמא יצאה משם אחרי שאני יצאתי.
פתחתי את הדלת.
"למה אתה קורא על אפילפסיה?"
עמדתי קפוא, לא ידעתי אם להמשיך לשקר ולהגיד לה שזה לעבודה במדעים או משהו או אם לספר לה את האמת.
פשוט עמדתי, ידעתי שאם אעמוד עוד הרבה זמן היא כבר תבין לבד ולא יהיה מקום לתירוץ אבל לא יכולתי להגיד כלום.
"רועי?"
"כן אמא" ניסיתי להתחמק.
"יש משהו שאתה רוצה לספר לי."
"כן... הייתה לנו משימה במדעים וזה היה שיעורי בית."
"בטוח?"
"תלוי, אם אני אגיד לך לא, אני לא אצטרך לעשות אותם?"
היא חייכה ויצאה.
לרגע אחד נשמתי לרווחה, אבל אחר כך הבנתי שאני לא יכול להסתיר את זה ממנה להרבה זמן.

בערך בשבע אמא קראה לי לאכול.
כמעט שלא יכולתי לאכול, כל הזמן נזכרתי בשורות הראשונות שקראתי " התקפים אפילפטיים הם סימנים חולניים", למה מתחילים ככה הסבר?

"רועי אתה בסדר?" שאל אבא.
"כן, כן אני פשוט לא רעב."
גם השינה לא הייתה קלה, לא הפסקתי לחשוב על מה יהיה מחר ואיך כולם התנהגו אלי,
אם יצחקו או ידאגו, ומה יקרה אם אני יקבל את זה עוד פעם, רגע אז אני ילד חולני?!
דמעות זלגו מעיני, למה אני לא מפסיק לבכות?!

"כבר הגשת את העבודה על אפילפסיה?" שאל אותי דור (אחי הגדול)
"למה? כמה זמן אתה עומד פה?" נבהלתי כששמעתי אותו.
"מספיק זמן כדי לראות את "משרד הבריאות אפילפסיה".
שתקתי, לא היה דרך להתחמק מזה.
"לא הייתה עבודה, אה?"
הנדתי בראשי, תמונה אחת שווה אלף מילים!
"אז מה הסיפור?" הוא התיישב על המיטה.
"אתה לא מספר לאמא!" עדיין לא הייתי מוכן להתנהגות של אמא אחריי הידיעה שהבן שלה
חולה באפילפסיה.
"לא, אני לא אגיד כלום, טוב, אולי תספר לי כבר."
לקחתי נשימה עמוקה והתחלתי. "לפני בערך שבוע אמרו לי שרעדתי ושהפה שלי נהייה
כחול."
הוא הנהן.
"אז הלכתי ליועצת ואז לרופא ו..."
אחרי שסיימתי לספר לו הוא אמר.
"מה איתך מפגר, אתה לא יכול להמשיך ככה אתה חייב לספר לאמא. שמע!, אני לא אגיד
כלום, כי אני לא שטינקר, אבל אתה, אתה צריך לדבר איתה. שמעת?!"

בארוחת צהריים דור לא אמר כלום ולא הסתכל מוזר, כאילו לא קרה כלום.
כל הארוחה חשבת, כאילו רץ בתוכי מן קול כזה שאומר: "מה איתך, ספר".
ואז מצד שני נכנס עוד קול: "אל תהיה אידיוט היא תתנהג איתך אחרת, מי יודע אולי תסדר
לך לימודים בבית."
נעמדתי. "אמא אני רוצה להגיד לך משהו".
שלי אחותי הקטנה חייכה "נו החלטת לספר לה על הפסל של האתיופית?"
נעצתי בה מבט של חכי, חכי אחרי שכל זה יגמר, לקחתי נשימה עמוקה ואמרתי: "אמא אני
חושב שיש לי אפילפסיה".
היא פתחה עיני נץ ולקחה אותי לחדר.

"מה?"
"אני חושב שיש לי אפילפסיה." אמרתי וסיפרתי לה את כל הסיפור.
"אבל אפילפסיה זה מיילודה."
הרמתי ידיים באמת שלא ידעתי, רגע אולי בכלל אין לי אפילפסיה, הרי הרופא אמר שלא כל
התקף אפילפטי מעיד על אפילפסיה.
"אמא מחר יש לי תור לרופא, את רוצה לבוא איתי?"
היא חיבקה אותי כאילו אני חייל שחזר מפעולה בלבנון, אבל אני רק חייכתי, חשבתי שזה ילך
יותר גרוע מחיבוק דוב מאמא.

הלכנו יחד לרופא, אמא הייתה לחוצה, נגעתי בכתפה כדי להרגיע אותה ולחשתי: "יהיה
בסדר."

התיישבנו וכששמענו קריאה נכנסנו.
"שלום לך אדון רועי ברמן, אתה תצטרך לעבור א.א.ג, בדיקה ע"י אלקטרודות!".
"אוי ואבוי" אמא נבהלה.
"לא לדאוג זה כלום, עד אז אני אספר לכם על המחלה." אמר ופתח. "התקפים אפילפטיים
נובעים מהתפרצות של פעילות חשמלית מוגברת. ועודפת בתאי העצב במוח.
ההתקפים של האפילפסיה חוזרים על עצמם.
בד"כ לא מרגישים את ההתקפים ולא רק זה, גם מתפקדים באופן נורמאלי.
עכשיו תקשיב טוב: יש שני סוגים של אפילפסיה האחת כללית והשנייה מוקדית.
בכללית ההתקפים מתחילים בכל נקודות קרום המוח ובמוקדית רק בנקודה מסוימת."
"כן אני קראתי את זה באינטרנט". קטעתי אותו שמח בטיפת המידע שיש לי. "בכללי בזה
במשך עשר עד שלושים שניות ומתחילים לרעוד, מוציאים קצף מהפה, משתינים
וכאלה. ובשני."
"מוקדית." הוא תיקן.
"כן, כן מוקדית אז עושים תנועות ריתמיות ביד במשך 1-2 דקות."
"רגע, אבל אפילפסיה זה לא מילודה?" נזכרה אמא לשאול.
והד"ר התחיל לדבר: "אפילפסיה יכולה להיות חבויה בגוף מילודה אבל התקפים יתחילו
בשלב מאוחר יותר.
אתה יודע, יש קבוצה בבית חולים כזאת שלכולם יש אפילפסיה אתה מעוניין להצטרף?"
מה יעני קבוצת תמיכה, כמו פסיכולוג רק עם מלא ילדים? מה אני משוגע?"
"אוקיי רק תחשוב על זה."

"קלטת יקרה, אין לי מושג מה להגיד לך, אני מדבר אלייך רק כי איציק, המדריך של הקבוצה
אמר לנו.
אוקיי בגלל שאת קלטת של הקבוצה אז אני מניח שאני צריך לספר לך איך הגעתי לקבוצה,
אז ככה: הכול התחיל ביום אחד בבית ספר שכולם אמרו לי שרעדתי והתחיל לצאת לי קצף
מהפה, עכשיו אני יודע שזה אפילפסיה, אבל אז, אז הייתי בשוק.
בהתחלה הייתי מטומטם מספיק כדי לא לספר לאמא שלי על זה, אפילו לרופא הלכתי לבד,
תשמעי לי, אם יום אחד יצא לך קצף מהפה או שתתחילי לרעוד ספרי לאמא שלך, בהתחלה
חוששים, מה זאת אומרת ממה?! מהכול: מאיך שאמא תתנהג, איך התייחסו החברה
וכאלה.
אני כבר התרגלתי, אחרי הכול אני כבר שנה עם זה, אפילו לא עברתי בית ספר, כולם יודעים
ולאף אחד זה לא משנה, נכון שזה קצת מביך להשתין בבית ספר אבל זה לא כי אין לי כוח
ללכת לשירותים או משהו.
את יודעת מה, גם בקבוצה ממש סבבה, שם הכרתי את יעל, חברה שלי, נכון שאנחנו לא
יוצאים הרבה לקולנוע ודברים כאלה, אבל גם לשבת על הספה מול הדי.וי.די עם פופקורן זה
נחמד."